

Arrest

nr. 348 230 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2025 wordt voor de verzoeker een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder, mevrouw E.A.K.

Op 19 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om deze aanvraag te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing, die de titel "*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*" draagt, is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief van 19 december 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2025 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 2008

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2100 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.05.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn grootmoeder E. A. K. (RR (0) ...), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’.

Betrokkene is niet vergezeld door zijn ouders. Hij wenst zich te voegen bij zijn grootmoeder.

Er werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging een ouderlijke toestemming dd. 20.11.2024 vanwege de vader (H. A.) en moeder (E. A. H.) van betrokkene voorgelegd waarin ze aan betrokkene de toestemming geven om bij zijn grootmoeder in België te verblijven. Ze verklaren dat de referentiepersoon als enige verantwoordelijk is voor betrokkene, hen mag vertegenwoordigen en in hun naam mag optreden in alle administratieve stappen met betrekking tot betrokkene.

Echter, onafgezien dat de ouders van betrokkene hem te toestemming geven bij zijn grootmoeder in België te verblijven, kan de voorwaarde van het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring in hoofde van de referentiepersoon niet vervuld worden. Overeenkomstig artikel 372 BW delen ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kind. Ook indien het kind niet bij (één van) beide ouders woont, oefenen beide ouders overeenkomstig artikel 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uit.

Het is overeenkomstig het Belgisch Burgerlijk Wetboek niet voorzien dat de ouderlijke macht, noch het recht van bewaring over een minderjarige, eenvoudigweg kan worden overgedragen aan een derde door middel van een verklaring. Voor zover de ouders het ouderlijke gezag en recht van bewaring wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (artikel 392 BW). De rechtbank zal uiteraard beslissen in het belang van het kind. Er ligt thans geen officieel bewijs voor (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming...) waaruit blijkt dat de referentiepersoon op heden over het ouderlijke gezag inclusief het recht van bewaring over betrokkene beschikt.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de wettelijke voorwaarden krachtens artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het onderhavige verzoekschrift werd ingediend door L. G., handelend in zijn hoedanigheid van voogd en dus wettelijke vertegenwoordiger van de verzoeker die op dat moment minderjarig was.

Aangezien een minderjarige in beginsel handelingsonbekwaam is, wordt aangenomen dat zijn of haar wettelijke vertegenwoordiger kan optreden om in zijn of haar naam een annulatieberoep aanhangig te maken.

De verzoeker, de heer H.A., is tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan de heer L. G. dus niet meer voor de heer H. A. optreden. Vanaf dat ogenblik verliest de toenmalig aangestelde voogd haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoeker geacht het proces in eigen naam - en overigens zonder enige vormvereiste - verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De verzoeker zet bijgevolg het beroep in eigen naam verder.

2.2. De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42, §1, eerste lid, artikel 42, §4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker vroeg gezinshereniging aan op 19/05/2025 op basis van art.40ter par 2 , eerste lid, 2° van de Wet van 15/12/1980.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg, betreft zijn maternale grootmoeder, voornoemd.

Art. 40ter par2, eerste lid, 2° van de Wet van 15/12/1980 stelt de voorwaarden vast voor deze gezinshereniging voor kinderen beneden de leeftijd van 18 jaar.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden

Door geen rekening te houden met alle elementen van het dossier handelde de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/ juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de huidige beoordeling de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten

De gemachtigde ging dan ook onzorgvuldig te werk en heeft zijn beslissing niet gesteund op een correcte feitenvinding.

De betreden beslissing kon niet met nodige voorzichtigheid en redelijkheid genomen worden, op basis van een onvolledig dossier; waarbij deze onvolledigheid te wijten is aan een gebrek van overheidswege.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg onzorgvuldig en ook onredelijk te noemen .

Dit middel is gegrond.

Immers houdt de betreden beslissing totaal geen rekening met het gegeven dat voor verzoeker door de Dienst Voogdij een voogd niet-begeleide minderjarige werd aangesteld.

De beslissing stelt dan ook te vlug dat in casu de ouders van verzoeker, overeenkomstig artikel 372 BW gezamenlijk het ouderlijk gezag delen over hun kind - verzoeker; nu juist ingevolge de aanwijzing door de Dienst Voogdij, de bevoegdheid ivm. de verblijfssituatie en de vertegenwoordiging in België werd overgedragen aan de Voogd niet - begeleide minderjarige vreemdeling.

Aanvankelijk wensten de ouders van verzoeker enkel, met uitoefening van hun ouderlijk gezag, het recht van bewaring van hun kind over te dragen aan de maternale grootmoeder, de referentiepersoon.

Het behoort immers tot het ouderlijk gezag van ouders om te beslissen waar hun kind kan verblijven; op welk adres het ingeschreven mag worden in de registers; hiervoor is geen rechterlijke tussenkomst nodig. De ouders hebben in casu geenszins de bedoeling geuit om het ouderlijk gezag over hun kind over te dragen aan de grootmoeder.

Zij gaven enkel toestemming aan de grootmoeder om het kind bij haar te houden recht van bewaring — en om aldus mede te zorgen voor de opvoeding en de materiële opvang van het kind.

Confr. . Bij pleegplaatsing is er geen verlies van ouderlijk gezag in de hoofde van de ouders, maar wordt het kind op vrijwillige basis geplaatst in een pleeggezin dat de materiële bewaring heeft.

In casu werd het recht van bewaring van het kind door de beide ouders overgedragen aan de grootmoeder;

Vervolgens werd deze situatie vanaf 8 december 2022 bestendigd door de aangestelde voogd niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV)

De toepassing van art. 392 BW dient zich niet meer aan, nu een voogd NMBV werd aangesteld.

Het is aan de voogd — die vanaf zijn aanstelling op 8 december 2022 beslissingen neemt ivm. de verblijfplaats en het recht van bewaring van zijn pupil en die de bevoegdheid droeg zoals aan hem toegewezen als voogd NMBV en die deze uitoefende op het moment van de onderhavige aanvraag gezinshereniging dd. 19/05/2025.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM en het Hoger Belang van het Kind. De grootmoeder en het kind wonen samen; waarbij de grootmoeder de opvoedende figuur is voor het kind.

Zij vormen een kerngezin, waarvoor de bescherming van art. 8 EVRM ingeroepen wordt.

Verzoeker, is gelet op zijn minderjarigheid, ook financieel, afhankelijk van zijn grootmoeder.

Verzoeker verblijft sedert 2022 in België. Hij loopt hier school. Hij heeft de mogelijkheid om de onderwijsrichting, die aangevat werd voor zijn 18° jaar, verder te zetten na zijn meerderjarigheid. Het is in zijn Hoger Belang om dat deze studies niet voortijdig afgebroken worden."

3.2. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten hoe artikel 42, §1, eerste lid en §4, van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het enig middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

3.3. Verder onderzoek van het middel

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip *"afdoende"* betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing, en van het verzoekschrift, blijkt dat de inhoud van deze beslissing de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden akte wordt met name uitdrukkelijk verwezen naar de relevante bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en de hierin opgenomen voorwaarde dat de Belgische grootmoeder *"het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring [...] uitoefent"*, wat in beginsel moet worden aangetoond met officiële documenten overeenkomstig artikel 35 van het WIPR. De bestreden beslissing bevat verder ook een uitgebreide feitelijke uiteenzetting van de specifieke redenen waarop de verweerder zich steunt om te besluiten dat in verzoekers geval niet is voldaan aan de voormelde wettelijke voorwaarde:

"Er werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging een ouderlijke toestemming dd. 20.11.2024 vanwege de vader (H. A.) en moeder (E. A. H.) van betrokkene voorgelegd waarin ze aan betrokkene de toestemming geven om bij zijn grootmoeder in België te verblijven. Ze verklaren dat de referentiepersoon als enige verantwoordelijk is voor betrokkene, hen mag vertegenwoordigen en in hun naam mag optreden in alle administratieve stappen met betrekking tot betrokkene.

Echter, onafgezien dat de ouders van betrokkene hem te toestemming geven bij zijn grootmoeder in België te verblijven, kan de voorwaarde van het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring in hoofde van de referentiepersoon niet vervuld worden. Overeenkomstig artikel 372 BW delen ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kind. Ook indien het kind niet bij (één van) beide ouders woont, oefenen beide ouders overeenkomstig artikel 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uit.

Het is overeenkomstig het Belgisch Burgerlijk Wetboek niet voorzien dat de ouderlijke macht, noch het recht van bewaring over een minderjarige, eenvoudigweg kan worden overgedragen aan een derde door middel van een verklaring. Voor zover de ouders het ouderlijke gezag en recht van bewaring wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (artikel 392 BW). De rechtbank zal uiteraard beslissen in het belang van het kind. Er ligt thans geen officieel bewijs voor (rechterlijke beslissing,

gehomologeerde toestemming...) waaruit blijkt dat de referentiepersoon op heden over het ouderlijke gezag inclusief het recht van bewaring over betrokkene beschikt.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de wettelijke voorwaarden krachtens artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

De in de bestreden akte voorziene feitelijke en juridische overwegingen volstaan opdat de verzoeker met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is de genomen weigeringsbeslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Door enkel te stellen dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, en verder een inhoudelijke kritiek op de genomen weigeringsbeslissing naar voor te brengen, toont de verzoeker niet aan dat de in de bestreden akte opgegeven motieven niet afdoende zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker verzocht om de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische grootmoeder en op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing worden hem de gevraagde verblijfskaart en een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg geweigerd, omdat niet is aangetoond dat de Belgische grootmoeder *"het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring"* over hem uitoefent.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op verzoekers situatie, luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien

de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;"

Aldus dient onder meer het bewijs te worden geleverd dat de Belgische grootmoeder die de verzoeker in België wenst te vervoegen "het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent". Inzake de vereiste in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat de Belg (of diens echtgenoot of geregistreerde partner) "het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring [...] uitoefent", die werd ingevoerd op het ogenblik dat dit wetsartikel werd vervangen bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 224, inwerkingtreding op 1 september 2024), wordt in de parlementaire voorbereiding het volgende verduidelijkt:

"De eerste wijziging aangebracht aan artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980, beoogt de bepaling onder 2° inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de (klein)kinderen van de Belg, diens echtgeno(o)t(e) of geregistreerde partner, los te koppelen van de actueel geldende bepalingen zoals die voortvloeien uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 3°, van de wet van 15 december 1980 en een bijkomende voorwaarde op te leggen inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring.

De Belgische wetgever voorziet op heden in een recht op gezinshereniging voor de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner die de Belg komen begeleiden of vervoegen. Doch indien de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt heeft op het moment van het verzoek om gezinshereniging, dient deze aan te tonen dat de Belg of, desgevallend, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het gezag de toestemming heeft gegeven voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

De actuele bepaling van artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 1° van de wet van 15 december 1980 is geënt op datgene wat voorzien is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 3° van diezelfde wet en voorziet bijgevolg louter in de voorwaarde dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, over het recht van bewaring over de minderjarige descendent dient te beschikken. Deze toevoeging inzake het recht van bewaring betrof een bescherming die door de Belgische wetgever met de wet van 8 juli 2011 werd ingevoerd teneinde kinderonvoeringen te voorkomen. Zoals eerder aangehaald, biedt de voorwaarde inzake het recht van bewaring niet de nodige garanties met betrekking tot de volledige uitoefening van het ouderlijke gezag en verantwoordelijkheden op het Belgische grondgebied.

Zoals ook het geval is naar Belgisch recht, kan het recht van bewaring in andere landen voortvloeien uit verschillende instrumenten. Naast de wet of een rechterlijke beslissing bieden sommige nationale wetgevingen ook de mogelijkheid om dit prerogatief nader te bepalen bij notariële akte of zelfs een onderlinge overeenkomst tussen beide ouders. Een dergelijke akte of overeenkomst biedt niet de nodige waarborgen teneinde kinderonvoeringen of oneigenlijk misbruik van de gezinsherenigings-procedure te voorkomen.

[...]

Teneinde misbruik van de procedure te vermijden en een hogere bescherming te bieden aan de minderjarige bloedverwanten in neergaande lijn van een sedentaire Belg, wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring opgelegd. Zoals hierboven uiteengezet in de wijzigingen met betrekking tot artikel 10 van de wet van 15 december 1980, is het van primordiaal belang dat het hogere belang van het minderjarige kind te allen tijde gewaarborgd wordt, ook in de context van gezinshereniging met een sedentaire Belg.

Indien de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, die de grootouder is van een kleinkind dat gezinshereniging aanvraagt, aantoont dat hij de voorwaarde van ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, dan houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd." (Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 51-52)

De verweerder stelt *in casu* vast dat de voorliggende aanvraag enkel vergezeld gaat van een ouderlijke toestemming van de vader en moeder van de verzoeker, waarin ze aan de verzoeker de toestemming geven om bij zijn grootmoeder in België te verblijven en zij verklaren dat deze grootmoeder (dit is de referentiepersoon) als enige verantwoordelijk is voor de verzoeker, dat zij de ouders mag vertegenwoordigen en in hun naam mag optreden in alle administratieve stappen met betrekking tot de verzoeker. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Hij meent wel dat de verweerder onterecht stelt dat het ouderlijk gezag overeenkomstig artikel 372 van het Burgerlijk Wetboek door de ouders gezamenlijk wordt uitgeoefend aangezien er geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat door de Dienst Voogdij een voogd werd aangesteld voor de verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker met dit betoog op zich niet betwist, noch weerlegt dat met de voorgelegde ouderlijke toestemming niet wordt aangetoond dat het ouderlijk gezag zelve aan de Belgische grootmoeder is overgedragen. Meer nog, de verzoeker beaamt verderop in het middel dat het enkel de bedoeling van zijn ouders was om het recht van bewaring over hem over te dragen aan de maternale grootmoeder. De verzoeker verliest evenwel uit het oog dat de in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing *in casu*, thans bepaalt dat de Belgische referentiepersoon niet enkel het recht van bewaring maar ook het ouderlijk gezag moet uitoefenen om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in België.

De Raad dient te benadrukken dat het feit dat voor de verzoeker, in het raam van de specifieke regeling die is vervat in Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, van de Programmawet van 24 december 2002 (BS 31 december 2002, hierna: de Voogdijwet), een voogd werd aangesteld, net impliceert dat de hiertoe bevoegde dienst reeds heeft vastgesteld dat de verzoeker in België niet wordt begeleid door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de nationale wet van de minderjarige én dat de verzoeker, waarvan niet blijkt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niet voldoet aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied.

Artikel 5 van de Voogdijwet bepaalt immers als volgt:

“De in artikel 3, § 1, eerste lid, bedoelde voogdij is van toepassing op elke persoon :

- van minder dan achttien jaar oud,*
- niet begeleid door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht),*
- die onderdaan is van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte,*
- en verkeert in één van de volgende situaties :*
 - ofwel de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben gevraagd;*
 - ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder, louter omdat er in België voor hem een voogd als niet-begeleide minderjarige werd aangesteld, niet zou kunnen vaststellen dat verzoekers ouders het ouderlijk gezag gezamenlijk blijven uitoefenen. Het gegeven dat de verzoeker in België niet wordt begeleid door een persoon die het ouderlijk gezag over hem uitoefent is immers net één van de wettelijke voorwaarden om voor hem een voogd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling te kunnen aanstellen. Verzoekers kritiek mist elke juridische en feitelijke grondslag.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker op geen enkele wijze betwist dat de bij de aanvraag voorgelegde ouderlijke toestemming geen bewijs inhoudt van de overdracht van het ouderlijk gezag van de ouders naar de Belgische grootmoeder. De verzoeker laat met zijn vage kritiek, dat de beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen op basis van een onvolledig dossier en zonder een grondige beoordeling, na om te verduidelijken met welke elementen de verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, dan wel dat de verweerder op kennelijk onredelijke of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten tot de weigering van de voorliggende verblijfsaanvraag.

Waar de verzoeker tot slot nog een kort betoog naar voor brengt waarin hij stelt dat hij zich beroept op artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind en waarin hij aangeeft dat het in zijn hoger belang is dat zijn studies niet voortijdig worden stopgezet, merkt de Raad op dat de verzoeker deze kritiek niet dienstig betreft op de thans bestreden beslissing. Dit betoog komt voor als een loutere opportuniteitskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Het komt de Raad immers niet toe om zich uit te spreken over de kwestie of de verzoeker - los van de vaststelling dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 42, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet door enige onregelmatigheid is aangetast - verder in België moet kunnen blijven gelet op zijn banden met zijn grootmoeder en zijn studies.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------